

kund de tilfyllest ei siunga Vår Himmelsta
Ewiga Konung.

46. De uflaste foglar hwart sprickande
frö, De sprittande fiskar i hafwen De lövan-
de djuren på marken i snö, De lofwa til yt-
tersta dagen Vår Himmelsta ic.

47. In Summa alt hwad som har fått
lif och and' Som David han mände besan-
na, De liflösa tingen alt hwad som har
namn Til skaparens lof sig upamma, Til
denna sin Himmelsta Konung.

48. Lofsiunger nu HErren, o! menniska
får, Men blodet i hjertat kan edra, En flin-
gande flocka i Himmelen är, Den wi hoppas
alla få höra, Hos Himmelens Ewiga ic.

49. Mig tyckes jag hörer min Frälsare-
man Til bättring mig ropa och wänta, En
skinande Crona i sin högra hand, Den han
har mig lofwat at skänka Uck! hör mig
min Himmelens Konung.

50. Jag slutar nu här min enfaldige sång,
Med trogen önskan och böner, At HEr-
ren wälsignar den gwinkönen mång
ja äfwen wäl fäder och
söner, Halleluja
Amen med
glädje

En Andelig och mycket eftertänkeelig

Si sa,

Om werldenes onda wäsende uti dessa
sidsta dagar, den detta läs eller siunger,
han märcke noga om icke altsammans utaf
en dagelig förfarenhet sannas, at allting li-
der åt ändan, derföre O! Menniska upskjut
intet med din bättring til Morgon-
dagen, En du wet intet
hwad med dig
hända kan.

I enfaldighet Sammanstrefwen och
Componerad af

Erich Kykling af Hland och Hultestad
Soden.

Siunges som:
Himmelriket liknas wid Tijo Jungfrur ic.

Ah! jänmer och ångstan när jag
tänker på, Huru mycket de
onda nu swärma, Den ene den
andre nu så hata må, Men ingen wil sig
nu förbarma, O! Gud si til sådant elände.

2. Alt hwad som Jeronimus talet och
spät, At ste skal på werldens anda, Det
har nu alt redan sin tullbordan nått, Och
dagelig förfarenhet hånder. O! Gud ic.

3. Gjør tig ei så säker, o! Menniska
får Tu ser nu mång tefn och under, I
lusten, på iorden, i watten och währ, En
förbild, at andan tilstundar, O! Gud ic.

4. At wara gudfruktig, nu hålles för
blygd, Af dem som i högmöd florera. Men
stålthet och fräckhet nu hålles för dygd, som
Satan sielf mände plantera, O! Gud ic.

5. Nu möter oss daglig på gator och
torg Så mången ond tunga i munnnen,
At hela vårt Zion intwiclas i sorg Der
uti mång tusend år tunnen, O! Gud ic.

6. All fårlek, all sänja, all broderlig
art är nu så aldeles försvunnen Men falsk-
het och a'mund har fått bättre fart, Cho
som wil lågat på grunnen, O! Gud ic.

7. All mildhet i landen samt barmhertig-
het Och kärlighet dagelig försvinner Men
falskhets och ränker nu har satt i bet, Det
mången enfaldig nu fränder, O! Gud ic.

8. Belackarens tunga nu hålles så wård,
Som

Som man wil af Himmelen tala, Men
tala de fromma det räknas för flåd, Och
actas som stöft i dalar, O! Gud ic.

9. Alt skänka bedraga och lyta en ann'
Och huckla med orden så många, Det bris-
kas nu dagelig i stad och på land, Ei frug-
ta hwart ut det wil gånga, O! Gud ic.

10. Menniskan tilwäxer nu dag'lig i
synd, Samt onda och elaka seder, Der
til är beklagligt at hon är och blind, I
andagt sin Gud ei tilbeder, O! Gud ic.

11. Nu kan ingalunda en Christen knapt
tro, At tala et ord för sin nästa, Ty otro-
het winner, och troldshet gror, Samt
lögn och flåd af de mässta, O! Gud ic.

12. Ei kan någon neka med mindre är
sant, At werlden är nu hwar dag wärre,
Edurwål skrieten och wår Predikant Os
dagelig på Guds wagnar lære, O! Gud ic.

13. De minsta små barnen som på gais-
wet går, De lærer nu först til at swäria,
Så öfwas det daglig ia är ifrån år, Och in-
gen dem der från afswäria, O! Gud ic.

14. Alf! fåre Föräldrar så Far såsom
Mor, Hålt Barnen stads under aga, Lär
dem först betrakta det andra Budord,
At icke samweter må gnaga, Eå ser
Herren til vårt elände.

15. Låt Satan ei badda tig et öna-
gät, Låt lögnen ei wara tin herre Låt hög-
får

färd som alltid det onda format, Ei lån-
gre hos dig vara värre, O! Gud ic.

16. Guds Andas sielfwisar i sanning för-
wist hwad högfärd har med sig at föra,
de blomster, onåde, fördärf folier sist, Och
Satan som dig wil sörgöra, O! Gud ic.

17. Wi se ju nu alltid all' frätande djur
Förminskas och dagelig försvinner, Ja fi-
skar och foglar hwar til sin natur, Stor ång-
slan at wi det förnimmer, O! Gud ic.

18. Hwad mån det lär vara för orsak
dertil, Mån synden Er det icke wäller? Jo
bättre Gud, werlden nu brukas i snill, Alt
sådant det goda förhåller, O! Gud ic.

19. Menniskan indricker ju synden, alt
såsom fisken inslukar rent watten, En knapt
någon unner dem wärnlösa gå, Alt hwi-
la i hus öfwer natten, O! Gud ic.

20. De usla och arma som wandra om
bröd, de få nu alt detta förnimma, En in-
gen beskådar och ser deras nöd, Men hård
ord och snubber de finna, O! Gud ic.

21. Nu höres det ofta med ångslan och
harm, Som ordspråket lyder tilförne, At
främmande hundar och wärnlösa barn De
blifwa nu alltid utförde, O! Gud ic.

22. O! Lazari broder låt vara din
tröst, Som Jacob Apostelen skrifwer,
rättfärdig mans Böner af hjerta och
bröst, Förmår alt hos Gud som det
skrifwer, Wår himmelska Ewiga Konung.

23. Wi hafwe exempel af Elia from, Då
han uppå bårget sig wärnar, Då jorden war
torkat och iniet regn kom i hela tre år och
sex månar af Himmels Ewiga Konung.

24. En Gudfruktig Judit, hon bad Gud
om nåd, Då staden war stadder i wåde, Dock
sick hon af HERRen et särdeles råd, at fris-
den blef henne benådad, Af Himmels ic.

25. Moses bad HERRen för Israels barn
De woro i tråldomsens plågor, Där före
halp han dem ur Pharao's garn och hatwet
det öppnar sin wågor: At Himmels ic.

26. Anstjönt de sig ofta mot HERRan för-
bröt dock Moses likwål för dem beder, At
flåder och födo dem intet der tröt Och man-
na af Himmelen neder, Af denna wår Him-
melska Konung.

27. En David Manasse och Stephanus
from samt Jonas och Daniel Susanna
De tre mån som woro infastad i ugn,
samt röfwaren på korsens galga, För
denna wår Himmelska ic.

28. Omöjligt beskriwa med hjerta och hog
Den som utaf bönen wålsignas, Men wil du
betäncka, så är detta nog Fast flera exempel
kan finnas, Hos Himmels Ewiga ic.

29. Jag frugtar Gud bättre det råntar ej
stort, hwad Gud och hans ord of mån låra,
En Satan och werlden de rasa nu fort, Och
söker of dagelig beswåra Från Himmels ic.

30. Jag undrar med flagan at

kan, sitt ämbet så daglig fullända, de skärpa
väl lagen i vårt Svea Land, Men så äro
de sig omvända Til Himmels 3c.

31. Ero daglig förfarenhet visar försam
wid kyrkor der andakt bör vara, I stället
för böner et lyftande släkt, Och skada med
klädnader rara, För Himmels 3c.

32. Med sagra gestalter med svara rande
ro, Med skrytande hjertan och hyminer, med
syndiga tankar de låg hafwa tro, Men sit
ter iwerdligt bekymmer För Himmels 3c.

33. När Läraren skärpar Guds lag som
han bör, Och säger oss syndare wägen Kan
hända åhöraren så säga tör, Du ar han til
wrede benågen Alf! se til vår Himmels 3c.

34. De se hwar på annan och hafwa det
lag, At ingen wil lanningen höra, de tänka
sälunda det är inret jag, Som sådan forma
ning tilhöra, Alf se til vår Himmels 3c.

35. Si sådan är nu och werldens Maner
Och sådan Guds tienskt Herren finner, De
fromma förminskas som dageliga sker, Men
werldens ondskan uwinner, Alf! se til o 3c.

36. Wil tu tig ei bättra o! menniska i tid
Då Nådens dörr är uplåten, Så gif akt
på werldens om föller, Här wid tillönskas tu
måste bli håpen För Himmels Ewiga 3c.

37. När hellsivetet för själen är så öpet gjort
Och grafwen för kroppen allena Då gäller ei
längre at dölja så stort Ulf hjerta i farapels
Bewara oss o Himmelske Konung.

38. O! käraaste själar betänck er all stund,
Nu medan er tid mände wara, At icke ert
sammere blir som en hund, Er gnager i ni
tersta ara, För Himmels Ewiga Konung.

39. När lemmarne darra, och tungan blir
stum, När hörslen och synnen falera, När dö
den grat rar i kroppen en stund, Och Själ en
hon wil awanera Til Himmels Ewiga 3c.

40. Hvad pris har vår Jesus för det han
så swårt, har frälsat vår själ ifrån döden Om
han intet finner vårt hjerta så hårdt ti. bedia
sin Gud uti nöden Til Himmels Ewiga 3c.

41. At rova til Gud är nästan försent,
När tu känner döden i sagger, Om aldrig
tilförne tu din Jesus tient, Så lär då dit
hjerta dig gnaga för Him. Ewiga Konung.

42. Så drög icke längre at bedia om nåd,
Men naden i tiden mån wara, Uppskjut ei din
bättring i din öfwerdåd Et kan ei mot tusen
deswara För Himmels Ewiga Konung 3c.

43. Alf! Himmels Herre se ner i vår
borg du som öfwer Cherubim sitter Tag an
våra böner i din höga borg, Du som nedrigt
såda wäl gitter, Vår Himmels 3c.

44. Wi kan ei begriwa med hjerta och mun,
Guds ewiga grunlösa nåde Som han oss
ew. sar, hwar dag och hwar stund, I döden
och lifwet han råder Vår Himmels 3c.

45. Om Himmels stjernor fått ligga
afun, Och alla grön löf hade tunga, Om
låset på marcken fått slämma och him